

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 238.414 van 6 juni 2017
in de zaak A. 211.959/IX-8342**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Oudekerkstraat 89
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij:

BPOST, nv van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het bestuur Medische Expertise van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu “zoals [...] betekend bij aangetekend schrijven van 14 januari 2014, waar-

bij [XXXX] definitief ongeschikt werd verklaard om op normale en regelmatige wijze zijn vroegere werkzaamheden als postman-uitreiker te hervatten, maar wel geschikt voor de uitoefening van een ander ambt bij wijze van wedertewerkstelling onder de volgende voorwaarden: aangepast werk volgens het advies van de arbeidsgeneesheer”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 233.074 van 30 november 2015 werd het debat heropend en de nv bpost als tussenkomende partij aangewezen.

De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij, de tussenkomende partij en de verzoekende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 mei 2017.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Enrico De Simone, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Anthony Poppe, die tevens *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Bart Vingerhoets, die *loco* advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in tussenarrest nr. 233.074 van 30 november 2015.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 21, § 1, eerste lid, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’.

Hij stelt dat hij tot op heden door de nv bpost niet in disponibiliteit is gesteld, zodat hij nooit door de medische dienst had mogen worden opgeroepen, laat staan dat deze dienst hem lichamelijk ongeschikt had mogen verklaren voor zijn functie van postbode-uitreiker.

Volgens verzoeker werd dan ook ten onrechte gebruik gemaakt van de procedure voor de pensioencommissie, waardoor de bestreden beslissing geen wettige grondslag heeft.

5. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat artikel 21, § 1, eerste lid, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’ moet worden gelezen als een algemene regel, die bepaalt

onder welke voorwaarden en op wiens verzoek de medische dienst kan worden aangesproken voor een onderzoek van de lichamelijke geschiktheid van een ambtenaar met het oog op een mogelijke, tijdelijke of definitieve, vroegtijdige pensionering. Eén van die voorwaarden is dat de betrokken ambtenaar in een toestand van disponibiliteit verkeert, zoals niet alleen blijkt uit artikel 21, § 1, maar ook uit de hoofding van hoofdstuk V van het voornoemde uitvoeringsreglement waaronder de desbetreffende regel ressorteert. Weliswaar impliceert artikel 21, § 1, niet dat de betrokken ambtenaar vroegtijdig móét worden gepensioneerd, maar bestaan er ook andere mogelijkheden, zoals onder meer bedoeld in artikel 21, § 2. Ook de beslissing bedoeld in artikel 21, § 2, kan evenwel slechts worden genomen indien de medische dienst rechtsgeldig is aangesproken, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker betwist uitdrukkelijk zich in een toestand van disponibiliteit te bevinden. Hij verwijst naar de bij zijn memorie van wederantwoord gevoegde stukken waaruit hij afleidt dat hij door de nv bpost vanaf 2009 niet wordt beschouwd als zijnde in een toestand van disponibiliteit. Vanaf dan worden zijn afwezigheden beschouwd als een gevolg van een beroepsziekte, zodat hij overeenkomstig artikel 48 van het reglement ‘betreffende de verloven’ niet van rechtswege in een toestand van disponibiliteit kan zijn terechtgekomen.

Tussenarrest nr. 233.074 van 30 november 2015

6. In het reeds genoemde tussenarrest nr. 233.074 van 30 november 2015 doet de Raad van State vooralsnog geen uitspraak over de gegrondheid van het middel.

De Raad stelt vooreerst in het algemeen vast dat artikel 21, § 1, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’, waarvan verzoeker in het middel de schending aanvoert, onder het hoofdstuk V ‘Onderzoek van de lichamelijke geschiktheid van de ambtenaren in disponibiliteit

wegens ziekte of gebrekkigheid' het onderzoek van de lichamelijke geschiktheid met het oog op een vervroegde oppensioenstelling slechts toelaat ten aanzien van ambtenaren die in disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid zijn gesteld en dat dit vereiste losstaat van het resultaat dat zulk onderzoek zou opleveren, zodat het – in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt – evengoed geldt wanneer, zoals bedoeld in artikel 21, § 2, van hetzelfde uitvoeringsreglement, de medische dienst oordeelt dat de ambtenaar definitief ongeschikt is om zijn ambt uit te oefenen, maar kan worden tewerkgesteld in andere functies.

Voorts gaat de Raad van State in op het argument van de verwerende partij dat volgens artikel 48 van het reglement 'betreffende de verloven' de ambtenaar zich van rechtswege in disponibiliteit bevindt wanneer hij afwezig is wegens ziekte of gebrekkigheid na de maximumduur te hebben bereikt van de verloven die hem bij toepassing van artikel 34 van datzelfde reglement kunnen worden toegestaan. De Raad stelt in dit verband vast dat "uit de gegevens waarop [hij] in dit geval en in de huidige stand van de rechtspleging vermag acht te slaan, niet kan worden opgemaakt of verzoeker op het ogenblik van de aanvraag van het medisch onderzoek met het oog op zijn vervroegde oppensioenstelling of zelfs op het ogenblik van dat onderzoek zelf of van het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk zijn ziekteverlofdagen had uitgeput en bijgevolg geacht moest worden van rechtswege in disponibiliteit te zijn gesteld".

De Raad van State besluit:

"Deze vraag naar de indisponibiliteitstelling van verzoeker en bijgevolg naar het vervuld zijn van de voorwaarde opdat rechtsgeldig een beslissing met betrekking tot de lichamelijke geschiktheid van verzoeker met het oog op zijn vroegtijdige oppensioenstelling kon worden genomen, kan slechts met zekerheid een antwoord krijgen in aanwezigheid van het bestuur dat daarvoor bevoegd was, namelijk de nv bpost zelf.

Er is dan ook aanleiding om het debat te heropenen teneinde de nv bpost, met toepassing van artikel 21bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vervangen bij wet van 20 januari 2014, gedwongen in de zaak te laten tussenkomen."

Standpunt van de tussenkomenende partij

7. De tussenkomenende partij stelt in haar memorie dat zij verzoeker niet in disponibilliteit heeft geplaatst en betrokkene nog in dienstactiviteit was op het ogenblik dat zij bij de verwerende partij een aanvraag deed om hem door de pensioencommissie te laten onderzoeken. Volgens haar vervulde verzoeker evenwel de voorwaarden om te worden opgeroepen voor een onderzoek van zijn lichamelijke geschiktheid met het oog op een vervroegde oppensioenstelling.

Zij betoogt dat het niet ter zake is dat verzoeker zich in dienstactiviteit bevond. Uit artikel 21, §§ 1 en 2, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’ kan volgens haar niet worden afgeleid dat enkel ambtenaren in disponibilliteit vervroegd kunnen worden gepensioneerd. Zij wijst erop dat in haar reglementering uitdrukkelijk is bepaald dat ook statutaire ambtenaren die afwezig zijn wegens arbeidsongevallen, ongevallen op de weg van of naar het werk en beroepsziekten tot het vervroegd pensioen kunnen worden toegelaten. Zij verwijst in dit verband vooreerst naar de artikelen 34, 35, § 2, eerste en tweede lid, en 36 van haar reglement ‘betreffende de verloven’, alsook naar artikel 43, § 1, van haar arbeidsreglement. Voorts maakt zij gewag van een advies van het Rekenhof volgens hetwelk een statuut dat niet voorziet in een mogelijkheid om een statutair ambtenaar op basis van een arbeidsongeval of beroepsziekte definitief ongeschikt te verklaren, in strijd is met artikel 2 van de wet van 21 juli 1844 ‘op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen’.

De tussenkomenende partij herhaalt “[v]oor zover als nodig”, wat ook de verwerende partij heeft aangevoerd, namelijk dat de bestreden beslissing verzoeker niet vroegtijdig op pensioen stelt, maar vaststelt dat hij “[v]anuit medisch standpunt [...] momenteel niet de voorwaarden [vervult] om vroegtijdig te worden gepensioneerd”, dat hij weliswaar “definitief ongeschikt [is] om op normale en regelmatige wijze zijn vroegere werkzaamheden te hervatten”, maar “ge-

schikt [is] voor de uitoefening van een ander ambt bij wijze van wedertewerkstelling onder [bepaalde] voorwaarden”.

Laatste memorie van verzoeker

8. Verzoeker laat in zijn laatste memorie, na het aanvullend auditorsverslag, nog het volgende gelden:

“Hij wenst allereerst te benadrukken dat in haar tussenarrest van 30 november 2015 de Raad van State zich al heeft uitgesproken over een voorwaarde om onderzocht te worden door de Pensioencommissie, met name het zich bevinden in disponibiliteit.

Aan deze voorwaarde kan niet meer getornd worden.

Nu de tussenkommende partij bevestigt dat verzoeker (voor zijn op pensioen stelling) nooit in disponibiliteit werd geplaatst, is het duidelijk dat aan deze voorwaarde niet werd voldaan.

Ten tweede toont de tussenkommende partij niet aan waarom verzoeker niet in disponibiliteit kon worden geplaatst.

Noch het reglement betreffende de verloven, noch het arbeidsreglement sluiten dat uit.

Artikel 36, eerste lid van het reglement betreffende de verloven doet geen afbreuk aan artikel 21, §§ 1 en 2 van het uitvoeringsreglement betreffende de medische diensten van de Post, nu dit eerstgenoemde artikel enkel bepaalt wanneer een ambtenaar definitief ongeschikt kan worden verklaard.

Hetzelfde geldt voor artikel 48 van het arbeidsreglement.

Een onderzoek door de Pensioencommissie kan tot verschillende beslissingen aanleiding geven. Verzoeker werd ook niet definitief ongeschikt verklaard door de Pensioencommissie.

Mevrouw de auditeur merkt ter zake terecht op dat verlofdagen toegekend wegens een beroepsziekte, zoals *in casu* het geval was, niet meetellen om te bepalen of het quotum aan ziektedagen al dan niet is uitgeput.

Het door tussenkommende partij aangehaalde stuk B.2 is ter zake niet bewijskrachtig omdat het niet om een reglementaire of regelgevende tekst gaat.”

Beoordeling

9. In zijn tussenarrest nr. 233.074 van 30 november 2015 heeft de Raad van State vastgesteld – niet meer, maar ook niet minder – dat artikel 21, § 1, eerste lid, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’, waarvan verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert, onder

hoofdstuk V ‘onderzoek van de lichamelijke geschiktheid van de ambtenaren in disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid’, aan de vroegtijdige definitieve of tijdelijke oppensioenstelling wegens lichamelijke ongeschiktheid als voorwaarde verbindt dat de ambtenaar in disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid werd geplaatst. De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat dit evengoed geldt wanneer, overeenkomstig artikel 21, § 2, de bevindingen van het onderzoek de medische dienst tot het oordeel brengen dat de ambtenaar definitief ongeschikt is om zijn ambt uit te oefenen, maar kan worden tewerkgesteld in andere functies.

Aangezien de verwerende partij inroept dat verzoeker geacht moet worden ambtshalve in disponibiliteit te zijn gesteld, maar er geen duidelijkheid over bestond of verzoeker “daadwerkelijk zijn ziekteverlof had uitgeput” en welke de precieze administratieve toestand van verzoeker was, werd de nv bpost verplicht om in de zaak tussen te komen teneinde daarover duidelijkheid te verstrekken en haar standpunt kenbaar te maken.

10. De “medische redenen” van de bestreden beslissing vermelden onder meer dat verzoeker “in ziekteverlof [is] sinds 3/11/2008” en ook dat verzoeker een arbeidsongeval had met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 10% en lijdt aan een beroepsziekte met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 3%, maar dat in beide gevallen “nog een rechtzaak lopende” is.

Alhoewel de voormelde redengeving er twijfel over laat bestaan of de afwezigheid van verzoeker is toe te schrijven aan ziekte of gebrekkigheid, dan wel aan een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van of naar het werk of een beroepsziekte, blijkt uit de stukken die door de tussenkomende partij zijn gevoegd bij de door haar ingediende memorie, dat zij al vele jaren aanneemt dat verzoeker afwezig is wegens “[a]rbeidsongevallen”. Volgens stuk A.3 bij die memorie is dit alvast zo sinds 1 januari 2011.

11. Terecht laat de tussenkomende partij gelden dat in een dergelijk geval het betrokken personeelslid krachtens de statutaire bepalingen die zij heeft uitgevaardigd, niet in disponibiliteit mag worden gesteld.

Luidens artikel 117, § 1, van het administratief statuut van de postambtenaren (stuk B.1 bij de memorie) kan de ambtenaar, onder de voorwaarden bepaald in het reglement ‘betreffende de verloven’, in disponibiliteit worden geplaatst zonder opzegging “wegens [...] ziekte of gebrekkigheid waaruit geen definitieve arbeidsongeschiktheid ontstaat, maar die aanleiding geeft tot langere afwezigheid dan die voor verlof wegens ziekte of gebrekkigheid”.

Artikel 34, § 2ter, van het reglement ‘betreffende de verloven’ van de tussenkomende partij (stuk B.5 bij de memorie) bepaalt dat de verloven ingevolge een arbeidsongeval, een ongeval op de weg “van en naar het werk” of een beroepsziekte de per kalenderjaar toegekende dagen ‘verlof wegens ziekte of gebrekkigheid’ niet verminderen. Artikel 35, § 2, eerste lid, van datzelfde reglement bevestigt dat ziekte- en gebrekkigheidsverlof zonder tijdsbeperking wordt toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg “van en naar het werk” of een beroepsziekte. Luidens artikel 48 van het voornoemde reglement bevindt de ambtenaar “[o]nder voorbehoud van artikel 35, § 2, [...] zich van rechtswege in disponibiliteit wanneer hij afwezig is wegens ziekte of gebrekkigheid na de maximumduur te hebben bereikt van de verloven die hem bij toepassing van artikel 34 [...] om die reden kunnen worden toegestaan”.

Aangezien de ononderbroken afwezigheid van verzoeker op het werk door de tussenkomende partij wordt beschouwd als een afwezigheid wegens “arbeidsongevallen”, kan die afwezigheid derhalve geen aanleiding geven tot een indisponibiliteitstelling.

12. Evenzeer kan de tussenkomende partij worden bijgevallen in haar standpunt dat in een dergelijk geval de omstandigheid dat het personeelslid

niet in disponibiliteit wordt gesteld, niet eraan in de weg staat dat betrokkene wordt opgeroepen voor een onderzoek door de pensioencommissie met het oog op een mogelijke vervroegde oppensioenstelling.

Dit blijkt onder meer uit artikel 43, § 1, van het arbeidsreglement van de tussenkomende partij (stuk B.3 bij de memorie) dat als volgt luidt:

“De statutair wiens lichamelijke ongeschiktheid na een periode van afwezigheid ten gevolge van een arbeidsongeval of een ongeval op de weg van of naar het werk door de Pensioencommissie wordt vastgesteld, kan tot een vervroegd pensioen toegelaten worden.”

13. Weliswaar geldt in dat geval niet het vereiste van een indisponibiliteitstelling, aangezien dit onverenigbaar zou zijn met het voormelde voorschrift van artikel 35, § 2, eerste lid, van het reglement ‘betreffende de verloven’. Dit neemt evenwel niet weg dat het betrokken personeelslid ook dan niet definitief medisch ongeschikt kan worden verklaard voor zijn functie vooraleer zijn afwezigheden wegens ziekte of gebrekkigheid – ook al zijn die toe te schrijven aan een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van of naar het werk of een beroepsziekte – de maximumduur hebben bereikt van het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid waarop het krachtens artikel 34 van het voornoemde reglement aanspraak kan maken.

Dit laatste kan worden afgeleid uit artikel 35, § 2, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 36, eerste lid, van het voornoemde reglement, die respectievelijk als volgt luiden:

- artikel 35, § 2, tweede lid:

“Bovendien en behalve voor de toepassing van artikel 36, komen de verlofdagen toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van en naar het werk of een beroepsziekte, zelfs na de datum van consolidering, niet in aanmerking voor het bepalen van het aantal verlofdagen welke de ambtenaar nog kan krijgen bij toepassing van artikel 34.”

- artikel 36, eerste lid:

“De ambtenaar mag niet definitief ongeschikt worden verklaard wegens ziekte of gebrekkigheid, vooraleer hij al de in artikel 34 van dit reglement bedoelde verloven heeft uitgeput.”

Artikel 35, § 2, tweede lid, bepaalt immers een uitzondering op de regel dat de verlofdagen toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van of naar het werk of een beroepsziekte niet in aanmerking komen voor het bepalen van het aantal verlofdagen welke de ambtenaar nog kan krijgen met toepassing van artikel 34. Deze uitzondering beoogt de toepassing van het voorschrift van artikel 36, eerste lid, luidens hetwelk een definitieve ongeschiktverklaring niet mogelijk is vóór de uitputting van het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid. Ze impliceert dat óók wanneer de afwezigheid van het personeelslid is toe te schrijven aan een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van of naar het werk of een beroepsziekte een definitieve ongeschiktverklaring slechts kan worden uitgesproken nadat het personeelslid het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid heeft uitgeput waarop het krachtens artikel 34 recht heeft. Alsdan worden de verlofdagen toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg van en naar het werk of een beroepsziekte wél in aanmerking genomen.

Ook artikel 35, § 2, eerste lid, maakt overigens een “voorbehoud [voor de toepassing] van artikel 36”, wanneer het bepaalt dat ziekte- en gebrekkigheidsverlof “in afwijking van artikel 34” zonder tijdsbeperking wordt toegestaan naar aanleiding van een arbeidsongeval, een ongeval op de weg “van en naar het werk” of een beroepsziekte.

14. In dit geval kan uit stuk A.3 dat door de tussenkomende partij is neergelegd, worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de ziekteverlofdagen heeft uitgeput waarop hij krachtens artikel 34 recht zou hebben. Verzoeker spreekt dit ook niet tegen.

In die omstandigheden kon verzoeker, net zoals een indisponibiliteitgesteld personeelslid, om medische redenen definitief ongeschikt worden bevonden voor de uitoefening van zijn functie.

15. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van “de artikelen 112, [§ 3,] 4° en 114 van het Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende statuut van het rijkspersoneel”, artikel 117, § 1, van de wet van 14 februari 1961 ‘voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel’, “het statuut van de postman, met name artikel 21, § 2 van D.I. 153” en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit tot zijn definitieve ongeschiktheid om op een normale en regelmatige wijze zijn vroegere werkzaamheden als postman-uitreiker te hervatten. Volgens verzoeker blijkt immers uit het bij de beslissing gevoegde medische attest dat een werkhervatting mogelijk is, mits beperkte aanpassingen en na advies van de arbeidsgeenesheer.

Volgens verzoeker wordt aldus het begrip ‘definitieve arbeidsongeschiktheid’ geschonden. Minstens, zo stelt verzoeker, wordt de bestreden beslissing tegengesproken door het bijgevoegde medische attest of wordt er dubbelzinnigheid geschapen, waardoor er een gebrek is in de motiveringsplicht.

17. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker nog dat “niet wordt aangetoond dat zelfs met aanpassing van de uitreikingsronde de uit-

oefening van de vroegere functie niet haalbaar zou zijn en zonder dat wordt aangetoond dat deze aanpassing een normale en regelmatige uitoefening van deze functie zou uitsluiten”.

Beoordeling

18. De “medische redenen” die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, vermelden dat verzoeker in mei 1988 een arbeidsongeval heeft gehad met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 10% en lijdt aan een beroepsziekte met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 3%, maar dat over beide nog een rechtszaak loopt. Als gevolg daarvan, zo wordt vermeld, kan verzoeker maximaal 10 km gaan en mag hij maximaal 10 kg heffen. Hij heeft minder kracht in de rechterarm en hij heeft daarin ook pijn bij belasting. Hij wil en kan het werk nog wel hervatten “in aangepaste omstandigheden volgens het advies van de arbeidsgeneesheer”.

Uit deze redengeving van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker zijn normale werkzaamheden niet meer kan uitoefenen, maar dat er aanpassingen nodig zijn. Dit wordt precies ook verwoord in de beslissing op zich, die luidt dat verzoeker “momenteel” niet de voorwaarden vervult om vroegtijdig te worden gepensioneerd, dat verzoeker echter definitief ongeschikt is om op een normale en regelmatige wijze zijn vroegere werkzaamheden te hervatten, maar geschikt is voor “de uitoefening van een ander ambt bij wijze van wettewerkstelling onder de volgende voorwaarden: Aangepast werk volgens het advies van de arbeidsgeneesheer”.

Er is aldus, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, geen tegenstrijdigheid tussen de bestreden beslissing en haar motivering.

19. Voorts impliceert de bestreden beslissing als zodanig niet dat verzoeker zijn hoedanigheid van ambtenaar verliest of zijn ambt dient neer te

leggen, zoals bepaald is in de artikelen 112, § 3, 4°, en 114 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’. Evenmin is er sprake van een vroegtijdig pensioen, zoals bedoeld in artikel 117, § 1, van de reeds genoemde wet van 14 februari 1961.

Het valt dan ook niet in te zien hoe deze wettelijke en reglementaire bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn.

Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 21, § 2, van het uitvoeringsreglement ‘betreffende de medische diensten van de Post’. Die bepaling houdt in, voor “de ambtenaren in disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid”, dat wanneer de medische dienst oordeelt dat de ambtenaar definitief ongeschikt is om zijn ambt uit te oefenen, maar kan worden tewerkgesteld in andere functies, hij de functies bepaalt die met de toestand van de ambtenaar verenigbaar zijn. Daargelaten dat verzoeker niet in disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid werd gesteld en – zoals op grond van de door de tussenkomende partij aangebrachte gegevens bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken – ook niet in disponibiliteit móést worden gesteld, bepaalt de bestreden beslissing hoe dan ook op overeenkomstige wijze dat verzoeker definitief ongeschikt is voor de normale en regelmatige uitoefening van zijn vroegere werkzaamheden, maar geschikt is voor een wedertewerkstelling in een ander ambt met “[a]angepast werk volgens het advies van de arbeidsgeneesheer”.

20. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren